

Premier Di Rupo op bezoek in onze installatie

ds 2

NATUUR & MEDIA & WETENSCHAP
UW GIDS VOOR HART EN HOOFD

BERGEN
BLINKT

MONS 2015
TRAPT SFEERVOL
EN SUCCESVOL AF

MET VLEUGJE SURREALISME

De loopbruggen aan het station: aangekleed met duizenden kleurige peertjes. © Quentin Top

selstraat het plein af: geen idee of Bergen zoveel onverlichte straten heeft, dan wel of de verlichting zaterdag was uitgezet, maar met tientallen vreemdelingen door het donker lopen, schept meteen een band. De sfeer, die een week geleden nog kritisch en zelfs sceptisch was, is omgeslagen naar opgetogen. Pas als we in de Rue de Nimy belanden, een hoofdstraat, valt het op dat Bergen vol is. De rij aan de pittabar reikt tot de overkant van de straat.

Stomende tobbes

Een tweede rij brengt ons op een binnenkoer waar we stoom zien opstijgen. 'Maar die zijn zot!' zegt een meisje als ze mensen in stomende tobbes ziet lopen. Ze kijken naar een groot scherm waar een film over Sigur Ros te zien is. Wie wil, kan zijn spullen in een zwembadkastje deponeren en krijgt een badpak en een badjas. Het is het eerste surrealistische toetsje in een openingsfeest dat vrolijk hoge en lage cultuur mengt met een vleugje gekkigheid. Op de Marché aux Herbes nuttigen studenten bier en friet terwijl 'robots' van tv-buizen boven hun hoofd danses geven. Niemand danst, maar de kinderlijke stokfiguurtjes lokken wel beschermende gevoelens uit. In Le Manège, een van de theaters van Bergen, wordt Woodstock heropgevoerd met film en optredens. Ik ben niet groot genoeg om wat dan ook te zien boven de massa uit, maar ik blijf wel even staan bij de dapperen die voor de deur onder een plastic zeltje in de regen gaan zitten (die per tuinslang wordt aan-

Met tientallen vreemdelingen door het donker lopen schept meteen een band

geleefd). Net als in Woodstock, weet u wel. Onderweg kijk ik even aan de etalage van een mooie tweedehandsboekenwinkel, en krijg meteen een glas wijn aangeboden. De radiomaker en dichter Jacques Dapoz heeft een boekje geschreven over de waarde van cultuur. Het plaatst een kritische noot bij een cultuurevenement dat ook als doel heeft een stad toeristisch en economisch te profileren, maar op haar manier past de boekvoorstelling natuurlijk ook in het feest.

Oriandus Lassus

Op de enorme binnenkoer van de Carré des Arts, de Bergense kunstacademie, is rondom een lichtprojectie te zien van Dirty Monitor,

De sfeer, die een week geleden nog kritisch en zelfs sceptisch was, is omgeslagen naar opgetogen

een groep uit Charleroi die dit weekend ook op het Lichtfestival in Gent aan het werk is. *GLOR* is een postapocalyptisch verhaal, verteld door een nuffige Engelse: de projectie laat de muren dansen, we lijken met een razendsnelle lift de grond in te zakken, kwalen zwemmen op de gevels en koormuziek weerklinkt. Applaus. Ik laat me al eens binnenloodsen op een plek waar ik geen kruisje in het programma had gezet. Gelukkig, anders had ik de installaties in de collegekerk Sainte-Waudrugemist. Er zijn er twee: *The best is yet to come*, een tunnel van vijftien meter waar je je een weg moet banen door een woud van gouden slingers; en de video-installatie *Polyphonic Installation # 2* van Bernard Gigounon, grote schermen waarop een lid van Vox Luminis in close-up zingt - Bergen is de geboorteplaats van de polyfonist Oriandus Lassus. De installaties vullen elkaar wonderwel aan: na de claustrofobische, blinkende tunnel van de Brusselaar Filip Gillissen doet de ruimte van de donkere kerk je zo naar adem happen dat het lijkt of je de muziek opzuigt.

Meditatiemomentje

In de grote winkelstraten is de grote uittocht begonnen om het vuurwerk te kunnen zien dat aan de rand van de stad wordt afgestoken. De Grand-Place, die een paar uur was afgesloten wegens overbevolking, wordt weer opengesteld voor het publiek: onder de grootste discobol die ik ooit heb gezien, staan duizenden mensen te dansen op 'Groove is in the

heart' van Deee-Lite.

Ik heb een meditatiemomentje bewaard voor de terugweg. Het West-Vlaamse gezelschap 'Het Pakt' heeft een heleboel Montois met gesloten ogen 'Tombe la neige' laten zingen van Adamo, in hun moedertaal. In rue de la Poterie worden hun gezichten geprojecteerd op was die van lijnen hangt; van ver klinkt het als een koor, maar als je erdoorheen

loopt, hoor je een stem in het Frans, Italiaans, Nederlands of een onbekende taal.

'Oke jongens, hoor ik achter me, ik had er geen goed oog in, maar dit feest is echt de moeite.' Ik had er wel een goed oog in, maar ben toch nog aangenaam verrast door de keuzes in het programma en het gevoel van samenhang: hiermee kan Mons 2015 aan de slag.

Vuursculpturen van Cie Carabosse. © Brecht Van Maele